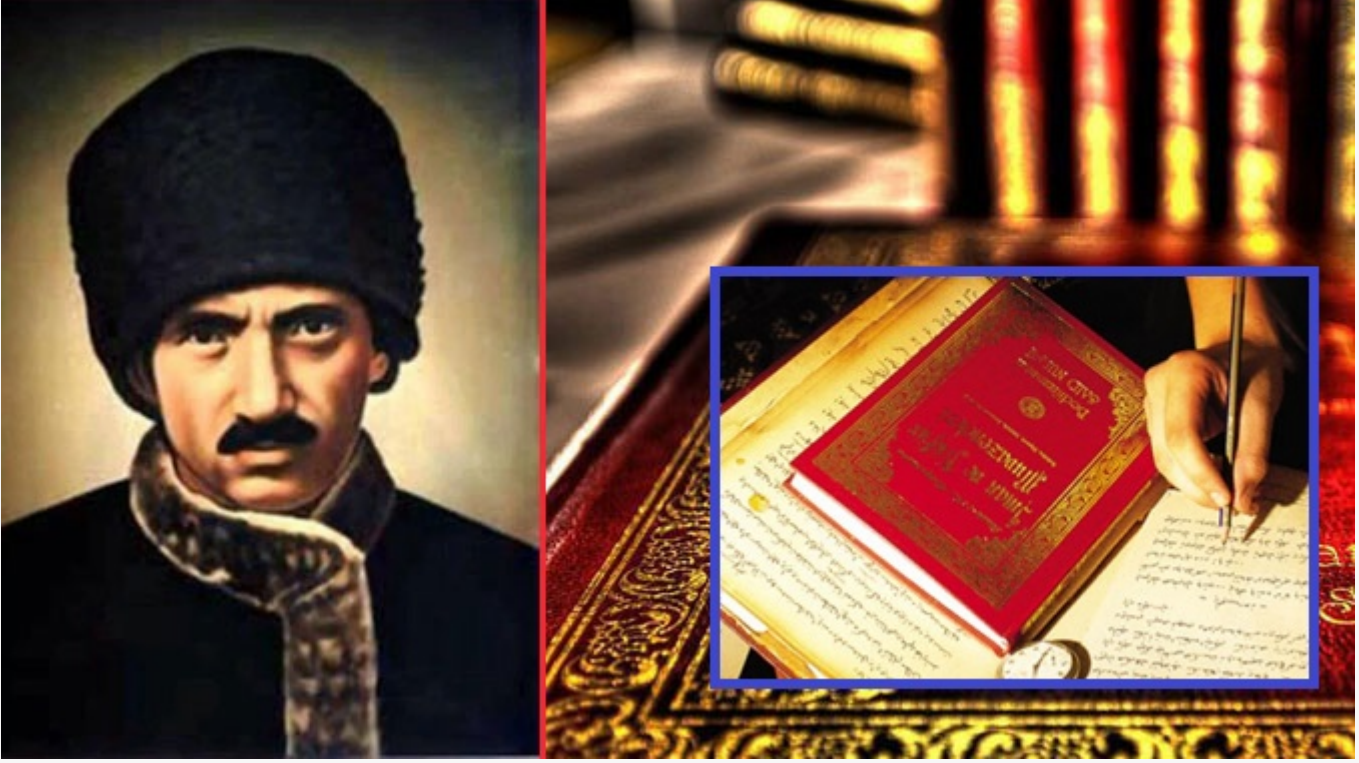

Sırr-ı İmtihan, Hikmet-i İbhâm ve Âhîrzamânda Gelecek Zat!

Bu konu hakkında yazmak çok arzu ettiğimiz bir husus değildir. Çünkü ihtilafî ve şahsî mülâhazaların çok serrişte edildiği bir mevzu'. Özellikle imânî mes'elelerden sonra anlaşılabilir ve Nûr-u imânın dikkatiyle bilinebilecek ve halledilecek mes'elelerden birisi de âhîrzaman eşhasıdır. Zaman zaman konu gündeme getiriliyor ve birçok doğru ve yanlış iç içe yazılıp çiziliyor. İhtiyaç tezâyüd ettikçe de tekrar güncelleniyor. Ne yazık ki çok silik söz de piyasada geziyor. Esasında bu mes'eleleri Risâle-i Nûrlar halletmiştir. Yine bu mevzular ile ilgili bizim de istifade ettiğimiz Tılsımlar Mecmuası'nın Zeyli olan "Maidet-ül Kur'ân ve Hazinet-ül Bürhan" eserinde detaylı ve muknâ cevaplar bulunabilir.

Öncelikle âhîrzaman eşhasları hakkındaki sırr-ı imtihan ve hikmet-i ibham mes'alesi üzerinde durmak istiyorum. Çokça karşılaştığımız bir soru şudur: Niçin vazîfe âşikâr olduğu halde âhîrzaman eşhaslarının mâhiyeti gizli kalmıştır? Özellikle son müceddid-i âhîrzaman olan vazîfedâr-ı İslâmiyet niçin şahsını ve vazîfedârlığını izhar ederek ortaya çıkmamıştır? Kendini izhar etseydi ve böylece meydana çıksaydı din-i İslâm için daha münasip olmaz mıydı?

Bu sorular üzerine birkaç noktaya temas etmek gerekiyor. Çünkü "Din bir imtihandır, bir tecrübeler; ervâh-ı âliyyeyi ervâh-ı sâfileden tefrik eder. Öyleyse, ileride herkese gözle görülecek vukuatı öyle bir tarzda bahsedecek ki, ne bütün bütün meçhul kalsın, ne de bedihî olup herkes ister istemez tasdike mecbur kalsın. Akla kapı açacak, ihtiyarı elinden almayacak. Zira, eğer tamamen bedâhet derecesinde bir alâmet-i kıyamet görülse, herkes tasdike muhtar olsa, o vakit kömür gibi bir istidat, elmas gibi bir istidatla beraber kalır. Sırr-ı teklif ve netice-i imtihan zayi olur.[1]" İşte, bu sırr-ı imtihan ve hikmet-i ibham sırrındandır ki, âhîrzaman eşhasları perdelenmiş ve gizli kalmış. Öyleyse "Bu dünya tecrübe meydanıdır. Akla kapı açılır, fakat ihtiyarı elinden alınmaz. Belki Nûr-u imânın dikkatiyle o eşhas-ı âhîrzaman

tanınabilir.[2]" Buna kanaât etmek gerekir.

Bu konuda en ehemmiyetli nokta şudur ki; sırr-ı ihlâs maddî ve mânevî makâmlara talib olmaktan her asır başında gelecek olan mehdî misüllü zatlari men ediyor. Çünkü sırr-ı ihlâs hakîkati sırf rızâ-i ilâhî için davranmayı ve hizmet-i imâniye ve Kur'âniyede bulunmayı mecburî kılıyor. Tâ ki Nûrun en büyük kuvveti olan ihlâs-ı hakikî zedelenmesin. Bu noktada Üstâd Bedüzzaman Hazretleri şu hakikatleri ders veriyor: "Şimdi bunu anlıyorum, hissediyorum, Allah'a binlerle şükrediyorum ki, uzun seneler ihtiyarım haricinde olarak hizmet-i imâniyemi maddî ve mânevî kemalât ve terakkiyatıma ve azaptan ve Cehennemden kurtulmama ve hattâ saâdet-i ebediyeme vesîle yapmaktığıma, yahut herhangi bir maksada âlet yapmaktığıma mânevî gayet kuvvetli mânialar beni men ediyordu. Bu derunî hisler ve ilhamlar beni hayretler içinde bırakıyordu. Herkesin hoşlandığı mânevî makâmâtı ve uhrevî saâdetleri a'mâl-i salihâ ile kazanmak ve bu yola müteveccih olmak hem meşru hakkı olduğu, hem de hiç kimseye hiçbir zararı bulunmadığı halde ben ruhen ve kalben men ediliyordum. Rızâ-yı İlâhîden başka fitrî vazîfe-i ilmiyenin sevkiyle, yalnız ve yalnız imâna hizmet hususu bana gösterildi. Çünkü şimdi bu zamanda hiçbir şeye âlet ve tâbi olmayan ve her gayenin fevkinde olan hakaik-i imâniyeyi fitrî ubudiyetle, bilmeyenlere ve bilmek ihtiyacında olanlara te'sirli bir surette bildirmek; bu keşmekeş dünyasında imânı kurtaracak ve muannidlere kat'î kanâat verecek bir tarzda, yani hiçbir şeye âlet olmayacak bir tarzda, bir Kur'ân dersi vermek lâzımdır ki, küfr-ü mutlakı ve mütemerrid ve inatçı dalâleti kırsın, herkese kat'î kanâat verebilsin. Bu kanâat de bu zamanda, bu şerait dahilinde, dinin hiçbir şahsî, uhrevî ve dünyevî, maddî ve mânevî bir şeye âlet edilmediğini bilmekle husule gelebilir. Yoksa komitecilik ve cemiyetçilikten tevellüd eden dehşetli dinsizlik şahsiyet-i mâneviyesine karşı çıkan bir şahıs, en büyük mânevî bir mertebede bulunsa, yine vesveseleri bütün bütün izale edemez. Çünkü imâna girmek isteyen muannidin nefsi ve enesi diyebilir ki: "O şahıs, dehâsiyle, harika makâmıyla bizi kandırdı." Böyle der ve içinde şüphesi kalır.[3]" İşte bu şüphenin kalmaması için sırr-ı ihlâs hakîkati makâmâtlara talip olmayı men ediyor.

Âhîrzaman fitne ve fesatlarının hüküm sürdüğü zaman içersinde kör ve şuursuz birçok âmil ve mânâların hizmete engel olmaması için ihfa, izhardan evla olunmuştur.

Mehdîlik makâmı nübüvvet makâmı değildir, velayet makâmıdır. Bu cihetle de velayetin gizli kalması daha makbul ve hikmete uygundur. "Faraza velâyet olsa da, bilerek, isteyerek makâm yapmak tarzında, velâyetin mâhiyetindeki ihlâs ve mahviyete münafidir. Nübüvvetin vereseleri olan Sahabeler gibi izhar ve dâvâ edemezler; onlara kıyas edilmez.[4]"

Tarihîte bu hususta birçok yalancı müddeiler ortaya çıkmıştır. Bunlar şahıslarını ortay atarak fanî ve dünyevî neticelere hamletmişler ve o neticeleri hedef ittihaz ederek ümmetin beklentilerine çare olamamışlar ve ümmeti ye'se sürüklemişlerdir. Hatta ümmetin bu konuda i'timadı kırılmıştır. Halbuki " her zaman, her asır, kuvve-i mâneviyenin takviyesine medar olacak ve yeisten kurtaracak Mehdî mânâsına muhtaçtır. Bu mânâda her asrın bir hissesi bulunmak lâzımdır.[5]" Bu şahıslar "Eğer tayin edilseydi, maslahat-ı irşad-ı umûmî zayi olurdu.[6]" Öyleyse bu şahısların sırr-ı imtihan ve hikmet-i ibham sırrıyla gizli kalması maslahat-ı irşad-ı umûmî için gereklidir.

Hakîkî verese-i Nübüvvet olan hizmetkâr-ı din olan zatlar şahsiyetlerini izhar etmeyerek ümmeti ümitsizliğe sürüklememiş ve i'timadlarını kırmamışlardır. Hem âli olan mesleklerini yalancılarla iltibas ettirmemek için birçok i'tirazın da önüne geçmişler ve siyasileri evhamdan, hocaları da i'tirazdan muhafaza etmişlerdir. Çünkü mehdî ünvânı direk kullanılırsa önemli i'tirazlar olacak ve "O gelecek zatın ismini vermek, üç vazîfesi birden hatıra geliyor (îmân, hayat, şerâat); yanlış olur. Hem hiçbir şeye âlet olmayan Nûrdaki ihlâs zedelenir, avâm-ı mü'minîn nazarında hakikatlerin kuvveti bir derece noksanlaşır. Yakîniyet-i bürhâniye(kesin deliller) dahi, kazâyâ-yı makbûledeki(kabûle mazhâr olmuş hükümlerdeki) zann-ı gâlibe(gâlib kanâte) inkılâp eder; dahâ muannîd dalâlete ve mütemerrid zındıkaya tam galebesi, mütehayyir ehl-i îmânda görünmemeye başlar. Ehl-i siyâset evhâma ve bir kısım hocalar i'tirâza başlar. [7]"

Vazîfedâr-ı hizmetkâr olan Zatlar, yeni hüküm getirmezler ve dinin rûh-u aslîsine zarar vermezler. Sadece asırlarına uygun yeni îzâh tarzları ile dinin hakikatlerini izhâr ederler. Ve dine tecâvüz eden bid'aları ref ederler ve dini, rûh-u aslîsine uygun tefsîr ederler. Vazîfeleri Fahr-i Âlem(asm)'in açtığı cadde-i kübra-i Kur'âniye olan meslekte yürümek ve insan cemaatlerini o yolda yürütmek olduğu için zaten açılmış olan o yola davette ve o yolun tahribata uğramış kısımlarını tamirde sadece Fahr-i Kâinat'a(asm) ittiba mesleğini ihtiyar ve Allah'ın Fermanı ortada iken ayrıca şahsını da ortaya atmanın faideden ziyade mazarratları olması hikmetine binaen ve lüzum da olmadığı için şahsiyet ortaya

atılmamıştır.

Müceddid-i âhîrzaman olan Hz. Mehdî hakkında Fahr-i Kâinat Efendimiz(asm)'in birçok hadis-i şerifleri ve tebrişatı vardır. Bu nedenle de ümmet O'nun gelmesine muntazırdır. Selef uleması da bu konudaki beklentilere hadislere istinaden tahşidat yapmıştır. Hatta gelecek zat için medih ve senalarda bulunmuşlardır. Eğer gelecek olan Zat şahsiyetini ortaya atsaydı kısa bir sürede kabul-ü ammeye mazhar olsa ekseriyet keyfiyeten değil, kemiyeten O'na bir bağlılık söz konusu olacaktı ve bu tarz vicdanların tam bir ihtiyar ile halis hidayeti seçmesi değil, O zata ittiba ve şahsiyetine i'timad suretiyle kuru kalabalığa uyması takliden bir mecburiyet şeklinde tarik-i hakkı ihtiyar etmesi olur ki hakikat nokta-i nazarında bu hal asla makbul bir netice değildir. Çünkü makbul ve matlub olan halis hidayet İslâmiyetin güzelliğinden, makbuliyetinden, hakkaniyetinden vakia mutabakatından ve mahz-ı hak ve hikmet olmasından dolayı ittibadır. Fikirlerin hakikatleri kavrayabilmesi için tahkik etmesi, araştırması; tam bir olgunluğa ve kemâle ulaştığı fen ve felsefî ilimlerin son derece insanları müteyakkız ederek son medeniyet ve ilim-ifran devrinde hâlis hidayet her türlü taklidî tesirlerden azade olarak berrak bir ihtiyarın mahsulü ile olmalıdır.

Âhîrzamanın münebbih insanlığına mebus ve imam olacak Zatın en büyük ve umûmî vazîfesi akıl, kalb, ruh, letâif ve idrake hitab eden Kur'ân'ın hakikatlerini tebliğ etmesidir. Bu nedenle Kur'ân hakikatleri insanların irâdesiyle ve uzun tedkikatlar neticesinde hüsn-ü ihtiyarları ile kabul edip kalblerinde itmin'an ve temkin hâsıl etmek ile olabilir. Bu itibarla Kur'ân hakikatlerinin ulviyetine ittiba önem arzeder. Âhîrzamanda gelecek olan Zat da bunu yapmakla vazîfelidir. Böylece İslâmiyetin bütün güzelliklerini ve şaşaasını bütün kemal ve hakkaniyeti ile enzâr-i İslâmiyet'e arz ve teşhir etmektir. Zaten aynen de böyle olmuştur!

Birçoklarının beklediği gibi âhîrzamanda geleceği baklenen Zat harikûlade biri olup birçok harikûlade icraatla âlemi ıslah etse ve bu surette umûmî bir hidayet ve İslâmiyet'e mutabaat hâsıl olsa bu netice hakikat noktasında asla kıymeti haiz değildir. Çünkü din bir imtihandır, akla kapı açar irâdeyi elden almaz. Hem hidayet-i kasdı bir ihtiyara müstenid olduğu ve tefekküre ve iz'ana dayandığı takdirde makbul olur. Cebrî bir hidayet ve mecburî bir imânın nazar-ı Şarîde kıymet-i harbiyesi yoktur. Teklif ve ubudiyet kulun ihtiyarı üzerine müessestir. Âhîrzamanda erkân-ı imâniye hüccet-i kat'iyeye istinad ile tekemmül eder. Mehdî eserleri ile erkân-ı imâniyeyi kuvvetli burhanlarla ispat eder ve kuvvetlendirir. Her şey bedahiyet şeklini alsa o vakit imân makbul olmaz ve bedihi delail bütün akıl ve iz'anı celbedecek ve insanî tefekküre yol bırakmayacak şekilde meydana çıktığından ihtiyara da yer kalmaz. Bedihiyet cebrî bir inanışı tevlid edeceğinden o inanış makbul olmaz; bu kanâat ve inanış ise insanlık hassesine, tefekkür melekesine ve insanın mürid ve muhtar olmasına münafidir. Çünkü dinde cebir ve ikrah yoktur.

Böylece âhîrzamanda beklenen Zat bedahet derecesinde hüccet-i katia ile herkes tarafından bilinse sırr-ı imtihan zayi olur ve hikmet-i ibham perdesi kalkar. Herkes dinin yüksek hakikatlerinin ulviyetini itminan-ı kalb ve akıl ile değil, o zatın şahsiyetine i'timaden kalabalığa uyma şeklinde hidayet dairesine dâhil olunmuş olur. Bu durumun zarurî bir sürükleniş ve kuru kalabalıktan farkı olmaz. Bu hâl ise dinin ulviyetine, imânın şehametine ve insanın muhtariyetine münafi olur.

Dipnotlar:

[1] Sözlere,2004,s.546

[2] Sözlere,2004,s.551

[3] Emirdağ Lâhikası II,2006,s.619

[4] Emirdağ Lâhikası I,2006,s.391

[5]Sözlere,2004,s.550-51

[6] Sözlere,2004,s.551

[7] Sikke-i Tasdik-i Gaybî, 2006,s.20